

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXIV

Paříž
leden - únor 1993

Číslo 1

JAK JSME HOSPODARILI

v nesnadné situaci naši *Misie* v minulém roce? Odpověď je potěšující : díky vaší obětavosti a podpoře jsme se nedostali do žádných finančních nesnází a jak uvidíte v dalším, do tohoto roku jsme dokonce vstoupili s malým přebytkem. To nás opravňuje k naději, že se nám podaří - za předpokladu, že vaše pomoc neochabne - udržet dosavadní minimální provoz *Misie* i vydávání *Oběžníku* až do příchodu nového českého kněze.

Ten se jmenuje *Josef Bláha*, je narozen v červenci 1963, až přijde začátkem září do Paříže, bude to tedy čerstvý třicátník. (Mně bylo při příchodu mezi vás 33 let). V současné době pracuje v Brně mezi studenty, a to s úspěchem. S některými z nich byl předloni na pěší pouti z Lurd do Loyoly a loni na pouti do Chartres. Francii si zamiloval a naučil se bleskově francouzsky natolik, že s řeči asi nebude mít žádné potíže. Také dojem, který zanechal mezi francouzskými jezuiti, je velmi dobrý. Ověřil jsem si to při své prosincové návštěvě Paříže, když jsem vyjednával s vedením jezuitského řádu ve Francii o poskytnutí stipendia pro dva české jezuiti, kteří by měli přijít v létě do Paříže. (Druhý se jmenuje *Václav Umlauf* a vychází teprve z noviciátu). Až potud je vše velmi slibné.

Horší je to s podmínkami, se kterými se nový kněz v Paříži setká : Jeho prvořadou povinností budou studia, ostatní smí dělat jen potud, pokud to nebude negativně ovlivňovat jeho studium. Nebude bydlet v *Centre Sévres*, protože tento dům je beznadějně přeplněn, bude muset bydlet v některé menší komunitě. V "našem" domě bude tedy jen hostem, bez možnosti přímého vstupu do sálů a do kaple. Zřejmě bude třeba dost velké diplomacie k tomu, aby se udržel provoz *Misie* v zaběhaných kolejích, není dokonce vyloučeno, že si budeme muset hledat jinou střechu nad hlavou... Ale hlavní je, že tu český kněz bude - vy si už ale teď musíte připravovat odpověď na otázku, co je cílem našeho křesťanského společenství, čím se chceme v budoucnosti zabývat, aby společenství žilo smysluplně a dobře.

Ivo Holy
Flétnista

Já sám vám v tom sice mohu být nápomocen, ale - marná sláva - v Paříži už nežijí a tak tu situaci "necítím tak zevnitř". Hleďte a ... Znáte Nový zákon? Tam je ten výrok celý.

A teď k tomu hospodaření : Společně s panem Vladimírem Stránským jsem dne 6. 12. 1992 provedl bilanci i kontrolu dokumentů a zjistili jsme toto :

Příjmy do "pokladny č. 1" (tj. na bankovní konto *Misie* nebo příspěvky věnované mně osobně - viz *Oběžník* leden-únor 1992) činily v r. 1992 celkem 7. 315,- FF. Z této sumy byl hrazen nájem kaple a sálu (2.000,-FF), expedice *Oběžníku* (6x), i nákup léků pro velmi naléhavé případy v ČSFR (=celkem 3.624,30 FF). Kromě toho bylo převedeno do "pokladny č.2" 1000,-FF, takže na kontě *Misie* zůstal zbytek 690,70 FF, k němuž však převádím dvojí sbírku při bohoslužbách (=1.122,65 FF). Do tohoto roku jsme tedy vstoupili s přebytkem 1.813,35 FF na kontě *Misie*.

Příjmy do "pokladny č. 2" (tj. na bankovní konto pana Stránského nebo příspěvky předané jemu osobně) činily v roce 1992 4.675,- FF. Z toho bylo vydáno za tisky šesti čísel *Oběžníku*, za papíry, obálky a j. drobné potřeby (fotokopie, lepidla apod.) celkem 3.149,07 FF. V "pokladně 2" tím pádem zbylo 1.525,93 FF, ale přibylo 1.000,- FF z "pokladny 1"; také tato "pokladna" se tedy může pochlubit celkovým přebytkem 2.525,93 FF, což je dobře, protože v tomto roce vyčerpáme starou zásobu titulních listů s barevnými tisky a budeme muset tisknout nové.

Přes všechny překážky a těžkosti - *Misie* žije. Žije skromně jak co do činnosti a příjmů, tak co do vydání, ale žije ! A na vás všech bude záležet, zda a jak se podaří činnost *Misie* po třech letech osiřelosti vzkřísit k novému životu a růstu. Všechny vás srdečně zdraví váš

P. Tigríd

Zajímavosti z domova i ze světa

- **SVĚDECTVÍ** - časopis pro politiku a kulturu, redigovaný nepřetržitě od r. 1956 *P. Tigrídem*, vyšel v nakl. Melatrich v Praze naposledy.

■ V den 50. výročí tragické smrti *Ing. Jana Sigmunda*, šéfa lutínského továrny na čerpadla popraveného nacisty, byla loňského roku odhalena pamětní deska na budově Společenského domu v areálu lutínského závodu. Pietního aktu se zúčastnili členové Sigmundovy rodiny, bývalí spolupracovníci i vedoucí pracovníci Sigmundovy rodiny. Desku odhalil *Jean Sigmund*, (v rodu Sigmundů Jan IV.) náš krajan a podnikatel v oboru čerpací a závlahové techniky ve Francii, synovec popraveného hrdiny. Tuto zprávu přinesl nezávislý deník "Hanácké noviny".

■ Ve dnech 3. až 5. prosince m.r. se představilo v *Centre G. Pompidou* v Paříži pražské divadlo ZA BRANOU II. hrou *Samuela Becketta Čekání na Godota* v režii *Otomara Krejčí*. Beseda s *O. Krejčou* o jeho divadelní práci a zkušenostech se konala v pátek 4. prosince.

■ Mše sv. sloužená *Otcem Kolářem* i beseda o současné politické situaci v býv. ČSFR přilákala v sobotu 5. prosince m.r. do *Centre Sèvres* větší počet krajanů, což svědčí o jejich neutuchajícím zájmu o dění ve "staré vlasti". Pánům *P. Tigrídovi* a *Ing. J. Cuhrovi* děkujeme za zasvěcené informace o tomto nesnadném a málo přehledném období historického vývoje českého státu.

■ Ve čtvrtek 10. 12. m.r. sloužil *Otec Kolář* ve studentské kapli v Rue d'Assas mši sv. za zemřelé pány *Mánička, Trnku, Holého*, a paní *Choutkovou* a *Polatovou*. Těto mše se zúčastnilo - mimo "domácích" Francouzů - i několik českých krajanů, kteří svou přítomností dokázali, že společenstvím *Misie* se rozumí "nejen živi, ale i mrtví a ještě nenarození", jak ve své promluvě připomněl slovy básníka *Otec Kolář*.

■ Dne 4. ledna 1849 se narodil v Nimes *Ernest Denis*, profesor historie na univerzitách v Grenoblu, Bordeaux a Paříži. Velkou část svého života zasvětil studiu české historie, také titul doktora filozofie získal za svou vědeckou práci o J. Husovi a o husitských válkách. V r. 1872 odjel do Prahy, kde po tři roky studoval češtinu a české dějiny, přes češtinu se učil i polštině, ruštině a bulharštině. Svá základní díla *Konec samostatnosti české* a *Čechy po Bílé hoře* vydal v r. 1890 a v r. 1903. Zemřel v r. 1921 ve svých dvaasedmdesátých letech, svůj pařížský dům v rue Michelet odkázal Ústavu slovanských jazyků. Paní *Libuše Šlechtová-Bourguignon*, česká malířka z Paříže, založila *Klub přátel A. Denise*, jehož úkolem je uchovat památku tohoto přítele českého národa i pro další generace a pečovat o jeho hrob ve Sceaux.

■ Přes protesty na Slovensku si ČR ponechala vlajku bývalé ČSFR, tedy s žerďovým modrým klínem. Podle Gasparoviče tím Češi potvrdili, že Československo chápali jako Česko a že Slovensko hrálo pouze "druhé housle".

■ Dne 1. ledna v odpoledních hodinách byla v katedrále sv. Víta společná ekumenická pobožnost za nový český stát. Zúčastnili se jí představitelé křesťanských církví, členové české vlády s předsedou V. Klausem, poslanci Českého parlamentu, V. Havel a další osobnosti politického a kulturního života. Při slavnostním zasedání Českého parlamentu V. Klaus i M. Uhde zdůraznili křesťanské kořeny naší kultury i státnosti.

■ Velvyslanec České republiky Dr. J. Šedivý oznamuje, že adresa českého velvyslanectví zůstává stejná jako adresa bývalého velvyslanectví ČSFR, tj. *15, av. Charles Floquet, 75343 PARIS CEDEX 07, tél.: 47 34 29 10*, a že stykem s krajaňskými organizacemi je pověřena *Mlle Pajeroval*.

■ V sobotu 9. ledna t.r. jsme měli možnost shlédnout (TV France 3) film režiséra F. Laffonta *Entracte au Château de Prague*. Tato "tragi-comédie en 52 minutes" nám názorně představila nejen historické prostředí Hradu určené k užívání prezidentům republiky, ale i úroveň lidí, kterými se V. Havel obklopol.

■ Na letošní rok připadá 1000. výročí založení břevnovského kláštera benediktinů - 14. ledna 993; oslavy vyvrcholí na svátek jeho zakladatele svatého Vojtěcha.

■ Dne 26. ledna 1993 byl volen prezident *České republiky*. Stal se jím v prvním kole *Václav Havel*; volilo ho 109, komunistickou kandidátku Marii Stiborovou 49 a republikána Miroslava Sládka 14 poslanců. Delegáti za republikánskou stranu se pokusili zmařit zvolení V. Havla řečnickými manévry, v nichž mu vyčítali "zbabělou a humanistickou politiku". Po dvou hodinách jejich projevů znechucený nevidomý invalidní důchodce z Prahy anonymně telefonicky oznámil, že ve sněmovně je bomba. Během přerušovaného zasedání se kandidát Sládek stačil porvat na poslaneckém pisoáru s fotoreportérem *Zemědělských novin*, důchodce se k svému činu dobrovolně přiznal.

■ Vzhledem k rozpadu ČSFR na dva samostatné státy, vystoupil pan

Jaroslav Jáchym z řídicího výboru *Spolku rodáků z Československa (AOT)* neboť zůstává "československý" a tak udržuje nejasnost ve vzájemných vztazích, což např. neumožňuje vytvořit skupinu Spolku ve vých. Francii.

MALÍŘ HUDBY, HUDEBNÍKŮ A KATEDRÁL IVO HOLÝ ODEŠEL... (1932 - 1992)

Byl impozantně robustní, ve styku noblesní, otevřený, srdečný, často humorný a nadto štědrý a vždy ochotný pomáhat, třeba vydobením mitry pro našeho biskupa. Hudbu měl rád stejně vášnivě jako malování : poslouchal ji na koncertech i při práci v ateliéru. Siluety hudebníků, fragmenty románských či gotických chrámů tvořil svou specifickou škálou barev čím dále tím více prosvětlených a "barokně" prohloubených.

Pocházel z pražské rodiny. Jeho otec, jeden z nejzasloužilejších členů protinacistického odboje byl z prvních obětí "protektora" Heydricha v roce 1941. Po studiích na Akademii výtvarných umění v Praze se Ivo vydal na samostatnou uměleckou dráhu neovlivněnou nucovanými vzory "socialistického realismu", ale od samého počátku usiloval ztvárnit výtvarně hudební motivy a vše, co souvisí s hudbou i se spřízněnými architektonickými elementy.

V roce 1968 zůstal natrvalo v Paříži, zatímco jeho bratr Václav pokračoval dále do Kanady. Před čtyřmi roky se podrobil těžké operaci a nato svízelnému léčení. Svě zdravotní potíže snášel tak statečně, že málokdo věděl a ještě méně tušil, že nemoc zaútočila znovu. 18. listopadu m.r. ve spánku a bez hrozičích bolestí zemřel... V.P.

Zaznamenali jsme *pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.*

●... Republikáni M. Sládka měli čtyřicet let možnost podpořit ideály svobody a demokracie. Nestalo se. Nebyl mezi nimi jediný, který by si troufl. Jistotu pánovy mísky nebyli ochotni vyměnit za důstojnější nejistotu vězení jako Václav Havel. (...) V slinách zloby mají pojmy jako vlast, svoboda, lidská práva, demokracie, čest a slušnost stejnou hodnotu jako slovo mír na stránkách Rudého práva. Neboť lež s nenávistí, odkojená špatným svědomím, neplodí nic než pustou demagogii. A demagogie je rodnou sestrou nesvobody.

Břetislav Rychlík.

●... V minulém režimu si dokázali nahrabat miliony pouze komunisti a ti, kterým to dovolili. Protože nebyla provedena měnová reforma, propaly "staré struktury" své špinavé peníze a podstatně upevnily svá postavení na úkor ostatních. (...) Měnovou reformu provedl při vzniku republiky ministr Rašín okolkováním peněz, v roce 1946 byly vytvořeny vázané vklady a v roce 1953 při měnové reformě sebrali komunisté lidem prakticky všechno. V současné době strůjci útisku postižení nebyli. Naopak! Vyhlášenou amnestií v r. 1990 byly odpuštěny nejen kriminální a politické přečiny, ale také komunistické rozkrádání a okrádání. Lidé starého režimu (*tak mohli*) směniti své finance za "kapitalistickou" měnu (...) a (*mohli jít*) jako první do privatizace, neboť byli solventní. (...) Exulanti (...), kteří se nehodlají vzdát jiného občanství (např. z důvodů tam vzniklého práva na důchod) nemají nárok na nic, jejich majetek budou tedy i nadále využívat bývalí funkcionáři, kteří se ho při zabavování zmocnili.

Ing. J. Adamec.

●... Revoluce je něco převratného co porušuje kontinuitu a likviduje starý systém. To však nehraje s tím, co se stalo v listopadu 89. Buď budeme mluvit o revoluci, ale pak si nemůžeme dát za cíl udržení právní kontinuity

nebo nám záleží na nerozbitých výlohách a na právní kontinuitě, pak ale nemluvme o revoluci. (...) Nerad to říkám, ale největší odpovědnost za tuto situaci nese V. Havel. Tato odpovědnost plyne nejen z jeho prezidentské funkce, ale zejména z jeho vysokého mravního kreditu, který si zcela oprávněně získal jako duchovní vůdce Charty 77 svým jednáním v dobách, kdy se mnozí jeho dnešní kritici krčili strachem nebo kolaborovali. Byl to ale on, kdo se od prvních listopadových dnů obklopil nekompetentními poradci. (...) Jakkoli si V. Havla vážím a mám ho i osobně rád, nemohu nevidět i negativní stránky jeho povahy. Z nich za nejnebezpečnější považuji jeho emociální a idealizující odhad povah lidí i motivů jejich konání. Po způsobu ušlechtilých intelektuálů věří mnohem víc svým představám než tomu, o čem ho denně přesvědčují jeho smysly a zkušenost. A za největší neštěstí považuji to, že tento "noetický defekt" považuje za svoji přednost a mimořádný předpoklad právě pro funkci prezidenta. Takový charakter i všeobecný kredit (...) se před listopadem i po něm báječně hodil všem starým cvičeným politickým gaunerům s lidskou tvář i obyčejným kariéristům. (...) Dnes je historickou skutečností, že KC OF od prvních dnů ovládli bývalí komunisté (...) a že po listopadu vlastně vyhrál scénář, který v předstihu pro všechny služby bývalých satelitů vypracovalo KGB.

Ing. arch. Pavel Naumann, předseda Ústřední občanské komise.

● ... "Prorocství je proroctvím o Rusech a Rusku. *Srdci temnoty* nelze proto porozumět bez jiného Conradova románu, který se jmenuje *Západu na očích*. Četl jej někdo?" (...) "Nikdo?" pravím jakoby zklamaně. "Proč vlastně lidé píšou knihy? *Chtějí učinit zadost viditelnému světu tím, že vynesou na světlo pravdu, mnohotvárnou a jedinou, která je na dně každého jeho aspektu*. Tohle zvláštní světlohoštví je ale nevléčitelná nemoc a jedním z jejích symptomů je snaha o nápravu světa. Ta se mužům a ženám od pera nedaří, protože nejsou muži a ženami činu. Domnívají se však - velice mylně - že mužům činu stačí ukázat *pravdu, mnohotvárnou a jedinou, která je na dně každého aspektu světa*, a oni pochopí. I to, že lidé od pera jsou jejich spojenci. Jenomže muži činu, aby byli činů schopní, musí mnohotvárnou pravdu ignorovat. Umlčet ji svou jednou, (...) zjednodušenou. Proto *ti, kteří mohou, to dělají. Ti, kteří nemohou, a dost dlouho trpí, protože nemohou, o tom píší. Znáte někdo tenhle citát?*" (...) "Faulkner, *Vůně verbeny*."

Josef Škvorecký v knize Příběh inženýra lidských duší.

Četli jsme knihu

Ferdinand Peroutka, BUDOVANÍ STATU Díl I. (1918 - 1919)
Vydalo nakl. Lidové noviny v Praze 1991

Martinská deklarace z 30. října 1918 sama o sobě nebyla více než manifestací, jí žádána revoluce zahájena nebyla. Usnesše se na ní, zůstali Slováci nečinní, nevzali ani jeden úřad do své moci - zřídlo energie bylo v Praze. Maximum, co se chtělo vykonat, bylo slovní osvědčení pro československou jednotu. Pro jednotu s Čechy mluvil snad nejohavnivěji Andrej Hlinka.

Většina deklarantů ten večer odjela, na místě zůstal pouhý zlomek včerejšího shromáždění (25 - 30 lidí): cítili potřebu sdělit si své dojmy. M.j. se debatovalo o poměru k Čechům a o autonomii. Nešlo o nedůvěru k Čechům - šlo o to, má-li být na Slovensku zavedena samospráva po českém vzoru. Byli si tak nejisti silou svého národa (...), že většina se vyslovila pro pevný centralismus a ke samosprávě přejít postupně. (...) Význam debaty

té byl později autonomisty vyzdvižen do nepatřičné výše : po deseti letech pokusil se poslanec ľudové strany dr.Tuka uvést v pochybnost jednotu čs. státu, když napsal pověstný článek, že od 31. října 1928 nastává na Slovensku bezprávní stav, protože Slováci určili pro své spojení s českými zeměmi desetiletou lhůtu. (...) (Také) slovenští katoličtí kněží se postavili za martinskou Deklaraci - i oni chtěli mít prospěch z nové doby : bylo mezi nimi několik kandidátů na biskupský stolec, žádný z biskupů nebyl Slovák.

(...) V červnu 1919 byly již hranice nového státu - až na úsek těšínský - stanoveny a známy. Čs. věc dosáhla na mírové konferenci v Paříži jednoho z největších diplomatických úspěchů. České země byly zachovány nedílné v historických hranicích, jež byly stanoveny hlavně z hlediska hospodářského a zeměpisného, neboť byly přírodou tak jasně narýsovány, že bylo nejjednodušší chápat tyto země jako celek. Problém zůstával v ohledu národnostním (...), vytvoření zdárného a klidného soužití (s Němci) bylo přenecháno politickému umění Čechů.

Větší obtíže působilo určit hranice vůči Maďarsku, poněvadž Slovensko nebylo od maďarské nížiny odděleno ani hranicemi historickými - pro celkovou chudost slovenské historie - ani zřetelnými hranicemi přírodními. Na severu tvořil přirozenou hranici uherského státu horský pás, ale dole, v rovině, kde slovenská a maďarská území splývají, bylo třeba narýsovat hranici novou. Nakonec byl přijat Dunaj, jakožto jediná zřetelná linie v tom kraji. (...) President Masaryk byl ochoten k ústupkům, věděl, že teritoriální rozsah sám není schopn učinit stát šťastným (podtrženo Oběžníkem), ale i jemu působilo potíže vymyslet si jinou zřetelnou hranici, a tak pro zbrání Žitného ostrova rozhodly jen úvahy strategické.

Čs. delegace si tedy na mírové konferenci musela počínat poněkud složitě : proti Němcům uplatňovala požadavky práva historického (oni proti ní zásady práva přirozeného), proti Maďarům právo přirozené (oni proti ní právo historické). Tato kombinace důvodů byla (však) vcelku příznivě přijata. (...) Triumf československé věci v Paříži byl tak veliký, že ještě ani dnes není známa doba, kdy se s ním budou ochotny smířit státy a národy jím postižené.

Hezkyčesky Od Podlahy

... máme nový stát, ale na rozdíl od té desítky nových, vzniklých za poslední dva roky v Evropě, ho vlastně ani neumíme pojmenovat. Nikdo se nerozpakuje nazvat Chorvatskou republiku Chorvatskem, Slovinskou Slovenskem, Francouzskou Francií - jen s názvem České republiky si nikdo neví rady. Přitom je příznačné, že o nový oficiální název státu se intenzivněji zajímali v zahraničí, než doma. Němci, vědomi si lépe ožehavosti věci - tvar Tschechei vyvolává nepříjemné asociace na posudetské torzo Čech a Moravy - vícekrát naznačovali, že budou akceptovat jakoukoliv variantu, jen ať už ji někdo navrhne. Proto Zbyněk Petráček (Respekt 52, 1992) prosazuje jazykově logické, lingvisticky nenapadnutelné, i když všeobecně neoblíbené a odpor vzbuzující slovo ČESKO. A dokazuje, že tento tvar není pejorativní, je pouze nezvyklý : Dnes již také neříkáme Rakousy, Bavorsy, Branibory nebo Španěly, ale Rakousko, Bavorsko, Braniborsko a Španělsko. Maďarsko by znělo našim předkům - zvyklým na Uhry - stejně nezvykle. V principu jde jen o zvyk, za nějaký čas, možná v příští generaci se toto slovo prosadí.

Stane-li se tak, bude u nás označovat území Čech, Moravy a českého Slezska slovo Česko, v Německu a Rakousku Tschechien, v Anglii Czechia. Jak by se měla vyrovnat s novým názvem českého státu francouzština a ruština Zbyněk Petráček nepraví.

Dopisy

... I když to vyzní tak trochu naivně musím dodat, že nám, Moravanům, v Čechách tak trochu závidí ty zabijačky, vínko a slivovicu. J. V.

... Po dlouhých a neuvěřitelných tahanicích byl konečně schválen zákon o zániku Federace a tím také padl problém referenda - naprosto zbytečný a nesmyslný. Z čeho mám teď největší obavy : že určité kruhy se budou snažit rozehrát "moravskou otázku" se budou demagogii o pragocentrismu, kdo na koho doplácí apod., prostě budou vyvolávat emoce a stavět jednu proti druhým. (...) Co mě nejvíc zbolelo, byl vznik třetí křesťanské politické strany. Věděl jsem, že se to chystá a že je v pozadí Bartončík, ale úplně mě ohromilo, že v čele této strany (KSU- Křesťanská sociální unie) je Dr. F. Michálek, jenž byl ve FS čten jako předposlední mezi pozitivně lustrovanými. Bartončík, Sachr, Černý, Bastlová a jim podobní si dali heslo "Bůh, Církev, Národ" ! Řečičky, fangličky a to heslo mě dokáže rozpálit, doufám jen, že moc lidí nenaberou; zatím mají asi 350 členů. Z Moravy.

... Jak už jistě víte, máme znovu prezidenta Havla. Bylo mi ho strašně líto, co špíny na něj nakydali. Hlavně aby se neopakovala amnestie, hodně lidí se kvůli tomu na něj dopálilo. Měl by ukázat víc tvrdosti. Jinak celá moje rodina je ráda, žese stal prezidentem právě on. Z Prahy.

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

J. Boucher	75005 PARIS	M. Jenčík	31170 PLAISANCE DU F.
I. Holý	78140 VELIZY	J. Jungwirth	75016 PARIS
J. Jachym	90130 PETIT-CROIX	J. Rybar	75011 PARIS

* *
*

Na Českou katolickou misií a na Oběžník přispěli

AMBASSADE DE TCH.

ASS. VOLONT. TCH.-FR.

Auerhan	Garimond	Lafont	Rochaz
Bečvář	Haroutinian	Ledrerová	Řehák E.
Bernhardová	Havlíček H.	Macourek	Scherrer-Dolgorouky
Brossollet	Hobzová	Machová	Sigmund Jean
Brotánek (USA)	Chladil	Mensdorff-Pouilly	Smutek
Černá	Jírovec	Müller	Stránský Jan
Dechaux	Kornel	Nikodem	Šedivá
Dubinová	Křížová M.	Novotný K.	Tabery
Fiala	Kralík	Peška	Vanhoove
Fiedler	Kšír	Pohl	Vaniček
Fischmeister	Kubů	Poupet	Vrzala
Fišera	Kurzweil	Rezek	Zukowski

Všem úřadům upřímné PÁN BŮH ZAPLAT!

Česká katolická misie, Otec Petr Kolář i redakce *Oběžníku* děkují všem, kteří poslali na adresu *Misie* svá přání k vánocům a k novému roku. Je asi zbytečně dodávat, že taková pozornost je pro nás svědectvím o vašem živém zájmu o *Misii* a že je to pro nás povzbuzení, často tak nezbytné.

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

- *Panoráma Prahy s věžáky na obzoru v minulém Oběžníku přivedlo některé čtenáře na myšlenku, že se bude muset mluvit - ne o stověžaté - ale o stověžákové Praze.*

EH OUI... *Fotbalový klub v Xaverově má ve svých řadách prvního cizince v historii klubu. Je jím Gustav Ondřejčík, 27letý rodák z Martina.*

Český deník 28. 1. 1993.

Ze soutěže

REFLEXU na měnu
svrchovaných republik

NAŠE ANKETA.

BOHUMÍR ONDRÁK, NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

Některým čtenářům *Oběžníku*, kteří se narodili - nebo na Moravě delší čas žili - jsme položili tuto otázku:

Jaká by byla vaše reakce na zprávu, že se I. Dřímaloovi, předsedovi "Moravské národní strany" podařilo vytvořit samostatný moravský stát ? Odpověděli takto:

Hana Jechová: Zaradovala bych se! Ne ovšem nad samostatností Moravy, ale proto, že mám francouzské státní občanství.

Vladimír Peška: Požádal bych o domovské právo na Žižkově.

Helena Havlíčková: Byl by to důkaz, že některým lidem není pomoci.

Jaroslav Vrzala: Snažil bych se získat slovenské státní občanství.

Petr Kolář: Asi bych se stal misionářem v Ugandě.

Vladimír Stránský: Zvolal bych: Na koňstvo, Moravané! A mávaje šavlenkou brúšenou na obě strany, vrhl bych se na nepřítele. (Pokud by se nějaký našel a nebyl moc silný, samozřejmě).*

* *Poznámka Oběžníku: Tato odpověď se nedá brát vážně, zřejmě se jedná o politickou provokaci. O tom ostatně svědčí i to, že pan S. žil na Moravě pouhých šest let a koni se boji.*

Z mudroslovní jistého národa
středoevropského:

Dřímale, vzbud se,
sen je sen,
probudíš se, je den!

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS — tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris